Maffeo, el futbolista pacient

Els consells de Pablo Machín, treballar amb Pep Guardiola i haver debutat amb el Manchester City han ajudat el català a ser més «madur» i tenir més «confiança» en la seva segona etapa a Montilivi

Pablo Maffeo (50), amb la samarreta del City, prova d´aturar el francès Paul Pogba (6)

Un dia, Pablo Machín el va agafar per banda i li va dir unes paraules que Pablo Maffeo mai oblidarà. «Em deia que era molt jove, que tingués paciència i que les oportunitats acabarien arribant». Va decidir fer-li cas. Tampoc li va costar gaire a un futbolista que és tot nervi a dins del camp, però que fora d'aquest mai aixeca la veu. Un tipus calmat, tranquil. Així va arribar Maffeo a Girona fa poc més d'un any, en una primera etapa irregular, en què va aprendre que per triomfar primer cal esperar. «Va ser molt difícil al principi, perquè no jugava gens», recorda. Però ell va fer cas a Machín, va ser pacient i els resultats no s'han fet esperar. Aquella mitja temporada va acabar jugant prou; també ho està fent ara, en la seva segona etapa a Montilivi, en què s'ha convertit en un recurs habitual al carril dret. Només han passat uns mesos, però a Maffeo se'l veu més madur, molt més adaptat i atrevit. El van ajudar les paraules de Machín, però també el seu pas pel primer equip del Manchester City, amb algunes anècdotes que també l'han ajudat moltíssim.

«Allà vaig aprendre d'altres coses, un futbol diferent. No és un lloc tan humil ni familiar com el Girona. Jugar al costat de grans futbolistes com Agüero o Silva, o treballar sota les ordres de Pep Guardiola, no és qualsevol cosa. He madurat molt». I això que només han estat uns mesos. Suficients per seguir ser pacient i per aprendre, aquella consigna que ara no fa pas gaire li va ensenyar Machín. Això segurament el va ajudar a debutar a la Lliga de Campions i també a la FA Cup. Sobretot és d'aquesta última competició que el català guarda més bon record. Va ser a finals de l'octubre passat, quan va ser titular a Old Trafford, en el derbi de Manchester i contra tot un United. Un dia, en què es va guanyar l'admiració de tothom. «Va ser especial per tot el que significa: per la competició, per ser un derbi, per enfrontar-me a un rival històric i per tenir al davant futbolistes com Pogba, Rashford, Ibrahimovic... Tot, amb 80.000 espectadors a la graderia. A més vaig ser escollit com el millor futbolista del partit!», rememora.

El City va perdre (1-0), però ningú li traurà a Maffeo tot el munt de sensacions que aquell dia se li van acumular. «Aquell matí em van dir que em tocaria jugar. Em va canviar la cara. Mai jugava i no m'ho esperava. Vaig passar moltíssims nervis i no vaig ni menjar. Feia ben poc que jugava a Old Trafford a la Play Station i aquell dia em tocava fer-ho en persona!». Després, van arribar les entrevistes, els elogis a la premsa i tot plegat. «No li vaig donar importància a allò, sinó al fet que en Pep (Guardiola) hagués confiat amb mi. Li vaig donar les gràcies per tot quan vaig saber que havia de venir a Girona de nou i ell em va dir que no li havia d'agrair res».

I ha estat en aquesta segona etapa a Montilivi quan Maffeo ha explotat. De moment ha jugat 7 partits, 6 d'ells com a titular, i ha demostrat estar completament adaptat al carril, una posició que fins fa quatre dies li era desconeguda. «Abans em costava molt perquè mai hi havia jugat, però ara m'hi sento molt còmode perquè sé què vol l'entrenador». Tan bé se sent que puja a l'atac com si res. «És el que fa la confiança. Provo coses noves i em surten. Els rivals cada cop m'estudien més. De mi no s'esperen que faci un túnel , per exemple, sinó de Coris, però si ho provo i em surt, perfecte».

Tot i viure un moment dolç, Maffeo segueix tan pacient com sempre. Amb 19 anys, sap que encara no hi ha res fet i que li tocarà picar molta pedra. «Messi [/esports/futbol/primera-divisio/barcelona/lionel-messi.html] i Cristiano Ronaldo només en són dos. La resta ho tenim més complicat. Quan ets jove, et toca passar per la banqueta, per no jugar ni un minut... En soc conscient i per això m'esforço un munt a cada entrenament». De moment, ajudar a pujar el Girona a Primera és el seu únic objectiu. No pensa a triomfar a la Premier ni en cap altra cosa. «No sé què voldrà en Pep de mi. Soc jove i necessito jugar. Si pugem, estar un any més cedit aquí seria una bona opció. Però primer, cal pujar». Així que paciència.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/03/16/maffeo-futbolista-pacient/834852.html?utm_source=rss